

LEVENT DOĞU EKSPRESİ'NDE SOYGUN

Mustafa Orakçı

Mustafa Orakçı

1979 yılında Çanakkale'nin Çan ilçesinde dünyaya gelen Orakçı, Trakya Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği Bölümü mezunu. Üniversiteden mezun olduğu günden bu yana çoğu vaktini çok kıymet verdiği öğrencileriyle geçiren Orakçı, öğretmenlik mesleğini çok seviyor. Temel yazarlık hedefini, öğrencilerinin keyifle okuyacağı kitaplar yazmak olarak açıklayan Orakçı, öğretmenlik yapmaya ve yazmaya devam ediyor.

LEVENT DOĞU EKSPRESİ'NDE SOYGUN

Yazan: Mustafa Orakçı

Resimleyen: Derya Işık Özbay

Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir

Editör: Tülay Öncü

Kapak Tasarım: Esra Burak

İç Tasarım: Nur Kayaalp

Raf: 6-10 Yaş Öykü / Hikâye

ISBN: 978-605-08-3280-8

Yayın No: 4849

1. Baskı / Şubat 2020

Baskı ve Cilt: Mega Basım

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi

Avcılar / İstanbul

Sertifika No: 44452 / Tel: (0212) 412 17 00

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi AŞ

Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 45587

Tel: (0212) 511 24 24 (pbx)

timascocuk.com • timascocuk@timas.com.tr

iyi ki kitaplarım var...

© 2020 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

GEZİ VAR!	5
KÂMİL'İN PLANI	8
SON VAGONUN GİZEMİ.....	19
KAÇAK VAR!	44
İLK İPUCU.....	47
KIRMIZI ŞAPKALI ADAM.....	52
AYAK İZİ.....	60
OSMAN'IN İLGİNÇ PLANI	66
HIRSIZIN PEŞİNDE, DAĞ BAŞINDA.....	75
TREN NEREDE?	86
BUZUN ÜZERİNDE	102
MERT'İN DİLİ	125
HEDEF: AV KÖŞKÜ.....	132
GİZEMLİ RAKAMLAR.....	140
MUTLU SON	155

GEZİ VAR!

Kış kendisini iyiden iyiye gösterdi. Havalar çok soğudu. Bütün öğrenciler gibi biz de kar tatili olmasını bekliyoruz ama bir türlü kar yağmadı. Neredeyse ilk karneleri alacağımız ara tatil geldi. Hâlâ kar yok... Biz böyle sıkılırken öğretmenimiz bir gezi düzenlemek istediğini söyledi. Birlikte bir tren yolculuğuna çıkacakmışız. Uzun süren bir tren yolculuğuna...

Gideceğimiz yer, ülkemizin doğu sınırı Kars'tı. Kars, kışın çooooook soğuk olan bir yermiş. Bu sayede bol bol kar görecek, hatta kayak yapmayı bile öğrenecekmışız. Böylece kar hasretimiz de sona erecekti.

Öğretmenimizin anlattığına göre bu gezi diğerlerinden daha zor ve uzun olacaktı. Üstelik bu gezinin ilginç bir özelliği daha vardı. Az sayıda öğrenciyle yapılacaktı. Öğretmenimize bunun sebebini sorduk:

- Çocuklar, Kars'a Doğu Ekspresi'yle gideceğiz. Biletler sınırlı... Sadece 10 tane biletimiz var. O yüzden gitmek istiyorsanız acele etmelisiniz.

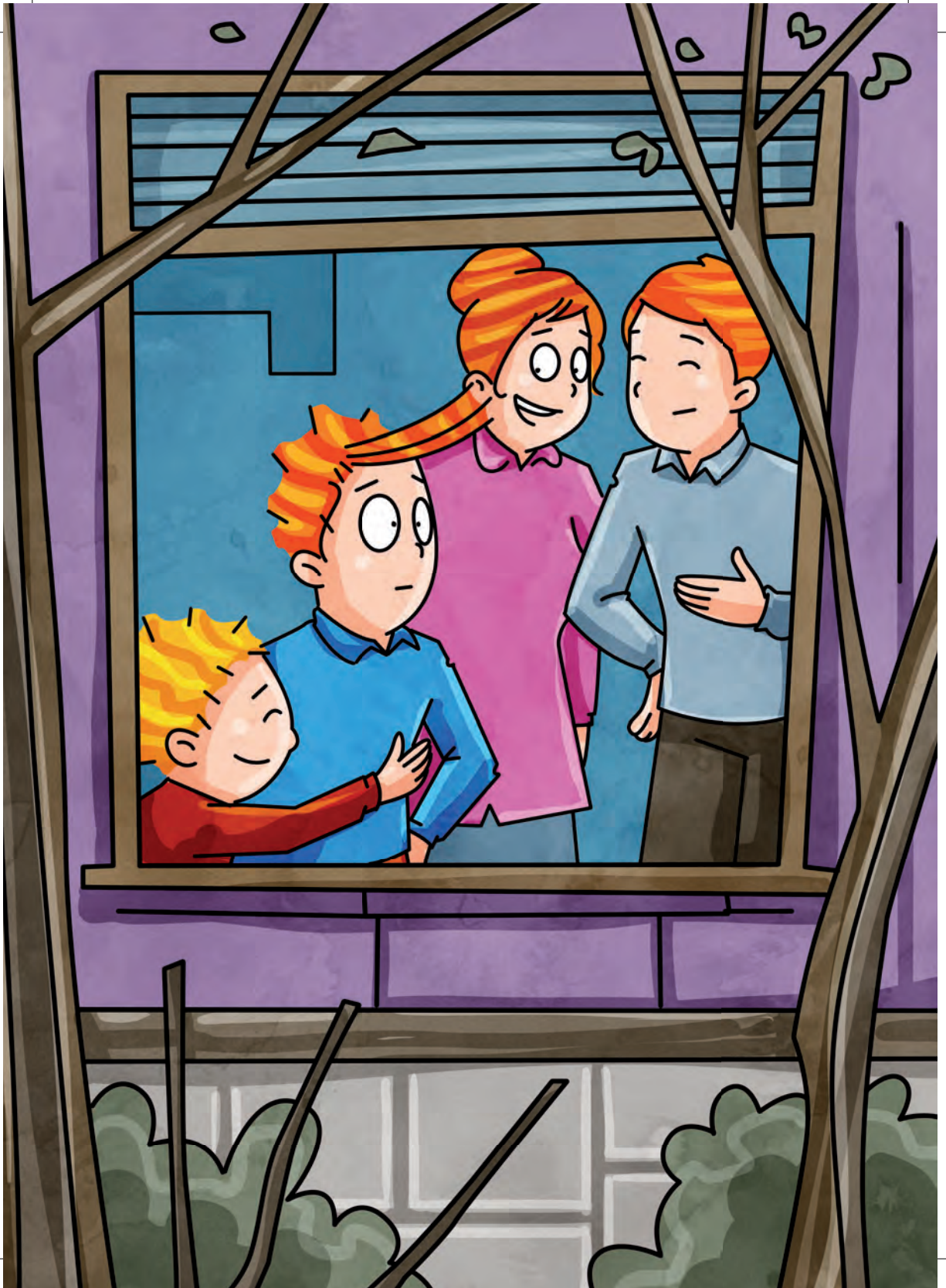
Gezi için anne ve babamızdan izin aldık. Annemle babam izin konusunda hiç sorun çıkarmadılar. Hemen formu imzaladılar. Onlara bu gezinin Mert için oldukça tehlikeli olabileceğini, havanın çok soğuk olduğunu anlatmaya çalıştım. Ne de olsa Mert'ten kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım.

Annemle babam sanki ağız birliği etmişçesine aynı şeyi söylediler:

- Mert yoksa sen de yoksun Leventçiğim. Mert'le birlikte geziye gidebilirsiniz. Aksi hâlde izin vermiyoruz.

- Yine mi, dedim ve oflaya puflaya kabul ettim.

Geziye Mert'le birlikte gidecektik. Tabii ki yer kalırsa...

KÂMİL'İN PLANI

Gezi konusunda fazla endişelenmemize gerek kalmadı. Öğretmen geziye ailelerinden izin belgesi getiren ilk on kişi katılacak deyince, bizim Kâmil kendine göre gayet güzel bir çözüm bulmuş. Sabah öğretmenle birlikte okula gelince anladık.

Kâmil, burnu kızarmış bir şekilde öğretmenle birlikte sınıfa girdi ve arkamdaki yerine oturdu. Öğretmen, çantasını masasına koyduktan sonra ders için malzemelerini çıkarmaya başladı. Arkamı dönüp tir tir titreyen Kâmil'e seslendim.

– Kâmil güneydin!

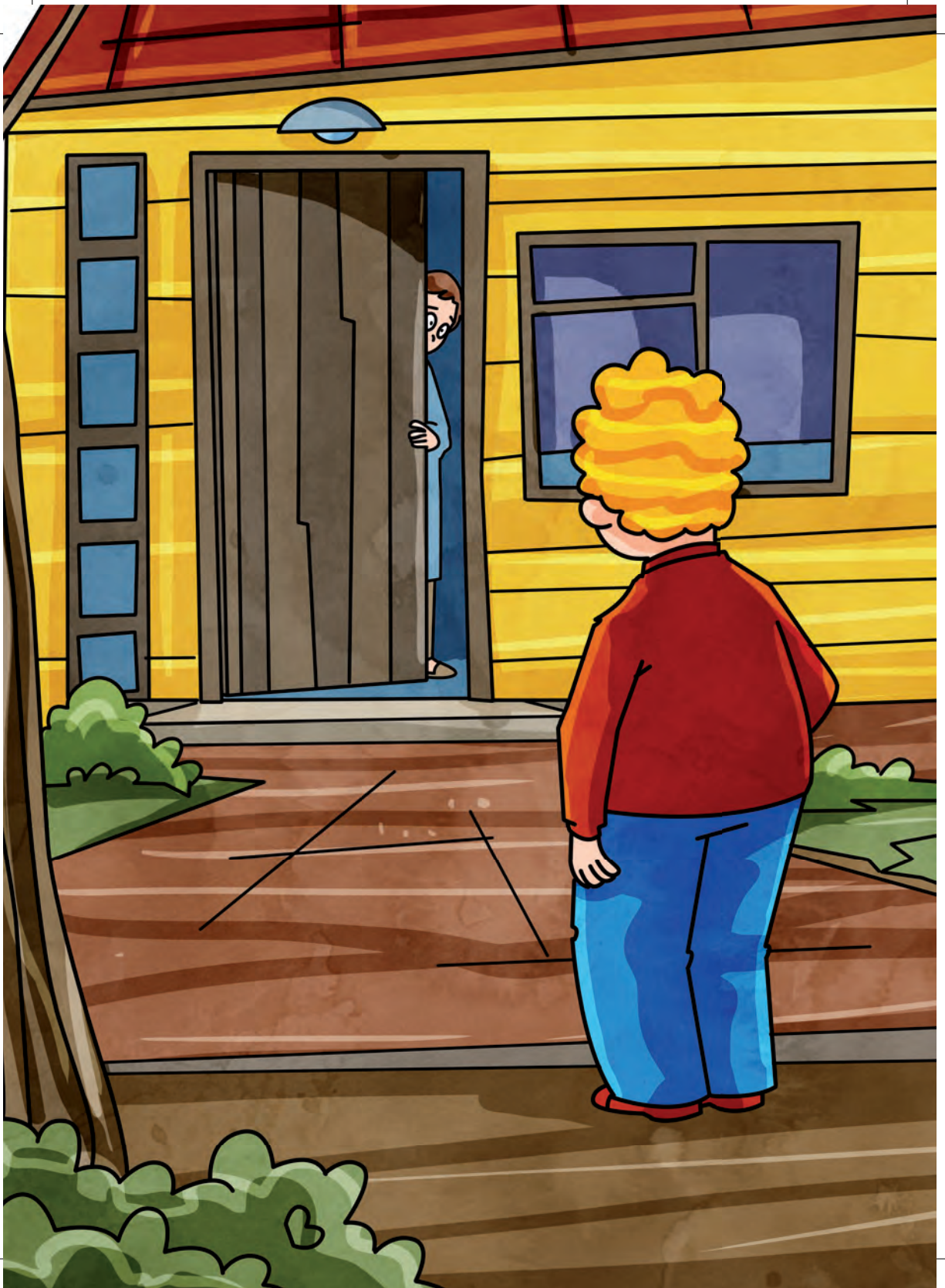
– *Güneydin Leventçiğim, dedi. Sana güzel bir sürprizim var.*

– Nedir o?

– Kars'a gidiyoruz, hem de tayfa olarak... Adımızı öğretmene yazdırdım. İlk on kişide biz de yer alıyoruz. Kesin olarak Doğu Ekspresi'ne biniyoruz.

– Kâmil harikasın, ama bunu nasıl başardın?

– Nasıl olacak... Gidip öğretmenin kapısında sabahladım. Yani sabahladım dediysem daha güneş doğmadan,

çok çok çok erken bir saatte, kahvaltı bile yapmadan gidip onun kapısında beklemeye başladım. Sabah ezanı okunduğunda öğretmenın kapısının önündeydim. Uzun süre bekledim. Öğretmen sabah elindeki çöpleri atmak için çıktığında beni gördü ve çok şaşırdı. **“Kâmil bu saatte burada ne arıyorsun?”** dedi. Ben de, **“Öğretmenim Kars’a gideceğiz. Adımı yazdırmak için geldim.”** diye cevap verdim.

– Sonra ne oldu?

– Hasta oldum. Dışarısı çok soğuktu, üşümüşüm.

– Hayır, onu sormuyorum dostum. Öğretmen ne dedi? Adını yani adımızı yazdı mı?

– **Önce üşümemem için beni eve aldı. Birlikte kahvaltı yaptık. Sonra da okula geldik. Öğretmenin listesine adımızı yazdırdım. Sen, ben, Mert, Osman ve Hayri... Geziye gidiyoruz.**

Bu güzel haberi bizim tayfanın diğer elemanlarına da verdim. Herkes çok sevindi. Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle bir fedakârlığı normalde bizim tayfada Osman yapardı. Ama bu defa Kâmil yapmıştı. Buna oldukça çok şaşırdım. Tabii Kâmil’in neden böyle bir iyilik yaptığını çok geçmeden anladım.

Meğer Kars, kazıyla meşhurmuş. Bir de peyniriyle... Kâmil daha önce hiç kaz eti yemediği için oraya gitmek istiyormuş. Bu kadar yolu yemek yemek için sadece Kâmil gider.

Okul bitince babamla birlikte sporcu malzemeleri satan bir yere gittik. Orada Mert'le bana birer sırt çantası, uyku tulumu ve mat aldık. Artık tam bir dağcı gibi olmuştuk.

Okulun tatil olduğu cuma günü, akşamüstü, tayfa ve diğerleriyle birlikte okul bahçesinde buluştuk. Herkes bizim gibi hazırlıklıydı. Bu hazırlık olayını her zamanki gibi abartan kişi yine Kâmil oldu.

Sırt çantası yetmiyormuş gibi elinde de bir sürü şey vardı. Torbadan anlayabildiğim kadarıyla çoğu, belki de hepsi yiyecekti.

Bu durum öğretmenin de dikkatini çekti.

- Kâmil, pazardan mı geliyorsun, diye sordu.

– Yanıma ufak tefek yiyecek aldım öğretmenim.

Yolda aç kalmamak için...

Hepimiz gülüştük. Osman kulağıma eğildi:

– Arkadaşlar, bu yolculuk çok ilginç ve güzel bir yolculuk olacak. Bakın, Kâmil oldukça formunda...

Osman'ın dediği gibi, çok ilginç ve keyifli bir yolculuk olacaktı. Olacaktı diyorum çünkü hiç de öyle olmadı. Başımıza neler geldi neler...

Tren yolculuğumuz tam filmlik oldu. Hem de ne film... En iyisi, her şeyi en baştan anlatayım.

Tren yolculuğu için cuma günü geç saatte kasabadan çıktık. Otobüsümüzle önce Ankara'ya gittik. Oradan trene binip gideceğimizi düşündük, ama tren geçici olarak Ankara'dan değil de bir sonraki durak olan Irmak'tan hareket ediyormuş. Ankara'dan sonra Irmak'a doğru hareket ettik. Irmak'a geldiğimiz-

de, bineceğimiz tren yani **Doğu Ekspresi** bizi bekliyordu. Otobüsten inip eşyalarımızı aldık. Trene doğru yürümeye başladık. Daha önce hiç trene binmemiştik.

Mert, ilk defa treni bu kadar yakından görüyor olmalıydı.

- Ağabey, bu bildiğimiz otobüs... Sadece demirden bir yolda gidiyor. Tekerlekleri de demir... Üstelik bu otobüslerden çok var. Bir sürü...

Diğer arkadaşlarımızı beklerken treni anlatmaya başladım.

- Bak Mertçğim, otobüs dediğin her bölümün adı vagon. Bu vagonların bazılarıyla eşya, bazılarıyla yolcu taşınır. Üstelik bu vagonların motoru yok. Tek başlarına hareket edemiyorlar. O yüzden onları çeken bir

bölüm var. O da genellikle en önde bulunur. Adına da lokomotif denir. Lokomotif, bütün vagonları çeker. Treni kullanan kişiye makinist denir.

FIIUUU!
FIIUUU!

Ayrıca trende biletleri kontrol eden ve yolcularla ilgilenen kişiye de kondüktör denir.

- Ne! Ne! Ne!
- Kon-dük-tör!

- Tekerleme gibi ağabey.

Ben daha söylemiyorum, bir de o işi yapanlar var.

Herkes hazır olunca otobüsümüzle vedalaşıp trene geçtik. Bu şimdiye kadar uçak dışında kullandığımız ilk aracımız oldu. Bakalım nasıl bir yolculuk yapacaktık... Öğretmenimizle birlikte ilerledik. Onun gösterdiği vagona geçtik. Benim Mert'e verdiğim dersten sonra bu defa da öğretmenimiz başladı. Tren hakkında benim de bilmediğim bir sürü şey anlattı.

- Arkadaşlar, trende pek çok değişik bölüm var. Bunların bazılarını size anlatmak istiyorum, dedi ve önümüzden yürüyerek anlatmaya başladı.

Öğretmenimiz önden giderek otobüse benzeyen ama daha geniş olan bir vagon gösterdi.

- Çocuklar, bu bölümün adı pulman. Otobüse benzer ama daha geniş koltukları var. Bizim yolculuk yapacağımız yer burası değil. Haydi, yürümeye devam edelim. Unutmayın, birlikte hareket ediyoruz ve kimse birbirinden ayrılmıyor.

Öğretmenin peşinden yürümeye devam ettik. Trenin ne kadar büyük olduğunu içindeyken daha iyi anlıyor insan. Diğer bir vagona geçtiğimizde trenin koridoru pencerenin hemen yanındaydı ve diğer tarafta içinde dört tane koltuğun olduğu odalar vardı.

Öğretmenimiz:

- Çocuklar, bu bölümün adı örtülü kuşetli. Her bölümde dört koltuk var. Ayrıca bu koltuklar yatak da olabiliyor. Dikkat ederseniz üstte de iki yatak var. Böylece burası dört yataklı bir oda hâline geliyor.

Biraz daha ilerledikten sonra öğretmenimiz bizi tekrar durdurdu.

- Arkadaşlar, burası ise yataklı bölüm. Bazılarında çift, bazılarında da tek yatak var. Ayrıca bu bölümlerde buzdolabı da bulunuyor.